

Følge deraf er det ogsaa en Misforstaaelse, naar Flertallet siger, at der gennemgaaende har hersket Tilfredshed med Forholdene, som de ere. Jeg begriber for øvrigt ikke, hvordan det kan siges, naar det dog er en bestemt Kendsgerning, at der, jeg kunde gerne sige lige siden Grundlovens Givelse i 1849, Gang paa Gang er blevet fremsat Forslag om en kommunal Valgordning, baseret paa Grundlovens Valgret. Jeg havde i Fjor — jeg skal ikke komme ind paa at gentage det i Aar — Lejlighed til at gøre Rede for den Række af Forslag, som ere fremsatte i det andet Ting, siden Venstre fik Flertal dene, det vil sige siden 1871—72. Det skal jeg, som sagt, ikke dvæle videre ved, men disse gentagne Krav, alle disse Forslag, hvis inderste Kerne har været lige og almindelig Valgret, ere jo dog Vidnesbyrd om en vedvarende stærk Trang hos Befolkningen til at faa Forholdene forandrede. Det kan altsaa ikke siges, at der ikke er Ønsker eller Krav i Befolkningen om Forandring i saa Henseende. Det bærer Sagens tidligere Historie jo netop stærkt Vidnesbyrd om. Saa siger det ærede Flertal videre, at disse pludselige Forskydninger af det, som nu bestaar, vil kunne bidrage til at bringe Uro og Gæring, og at Lovgivningsmagten skal vogte sig for at bringe saadan Uro ind paa Omraader, hvor der hidtil har hersket Ro og gennemgaaende Tilfredshed, og hvor Maskineriet har arbejdet støt og roligt. Dette er igen en stor Misforstaaelse. Nej, dette at man haardnakket bliver ved at vende det døve Øre til de mange Krav, de mange Forslag, som have været fremsatte Gang paa Gang, bidrager netop til at vække Uro og Gæring og til at skabe Utilfredshed og Bitterhed. Endvidere taler det ærede Flertal om, at dersom det foreliggende Forslag blev vedtaget, dersom man gik ind paa lige og almindelig Valgret, saa vilde der blive et Misforhold mellem Pligt og Ret. Man taler om, at de, der svare den største Skat, skulle ogsaa have den største Indflydelse paa den kommunale Styrelse, man taler om at udbytte de større Skatteydere osv. Jeg forstaa nu ikke hele den Tale, jeg kan ikke indse rettere, end at dersom dette Forslag bliver vedtaget, som her foreligger, saa skabes der det rette Forhold mellem Pligt og Ret, medens den nuværende Ordning, som Flertallet i det hele taget fastholder og foreslaar, fremdeles skal blive bestaaende, skaber og opretholder et Misforhold mellem Pligt og Ret. Alle Landets Bor-

gere have den Pligt at svare Skat til Kommunen efter deres Evne. Forholdet er her ens, der er ingen Forskel, hvad enten en Skatteyder svarer 2,000 Kr. eller 2 Kr. i Skat. Men Forholdet med Hensyn til Rettighederne ere ikke ens, Forholdet er nemlig her det, at den, der kun svarer det mindre Beløb, anses for at høre til en ringere Klasse Mennesker, han er ikke saa god som de andre, man forudsætter ikke, at han er saa rettænkende, saa billigtænkende som de, derfor skal han sættes i en lavere Klasse og skal ikke have samme Ret til Indflydelse paa Kommunens Styrelse som de større Skatteydere. Dette er et Misforhold mellem Pligt og Ret. Naar det foreliggende Forslag vedtages, skabes der det rette Forhold i saa Henseende. Byrden er, som sagt, lige for alle Skatteydere, hvad enten de ere store eller smaa, og dette, at man skulde have Grund til at frygte for de smaa Skatteydere, har ikke noget paa sig. De have samme Retfærds- og Billighedsfølelse som de store. Naar det gælder Sparsommelighed med Hensyn til Kommunens Midler, saa har jeg endog den Erfaring, at der findes større Sparsommelighed hos de mindre Skatteydere end hos de større, hvilket for øvrigt er ganske naturligt.

Jeg skal endnu knytte en Bemærkning til en Udtalelse af Flertallet, at dersom vi vedtage det foreliggende Lovforslag, vil et særligt politisk Parti, nemlig Socialdemokraterne, faa forøget Magt og Indflydelse paa de kommunale Forhold. Dette er en stor Misforstaaelse. Nej, hvis man vil bidrage til at skaffe Socialdemokraterne forøget Magt og Indflydelse, saa skal man af al sin Evne opretholde og skærpe det bestaaende, men vil man opnaa det modsatte, skal man indrømme lige Ret for alle.

Jeg skal dernæst gaa over til at sige et Par Ord om Mindretallets Forhold til de stillede Ændringsforslag. Som allerede udtalt i Betænkningen, er der adskillige, som vi for saa vidt gerne kunde gaa med til allerede nu. Der er dernæst nogle, som vi ere villige til at forhandle om, og som jeg mener, vi kunne naa til Enighed om. Men saa er der endelig en Del Ændringsforslag, som Mindretallet selvfølgelig paa det bestemteste maa sige nej til, nemlig dem, der gaa ud paa at opretholde det bestaaende Skel, opretholde de to Klasser af Vælgere. Disse Forslag ere jo alle i Strid med Lovens Kerne. Jeg skal blot nævne to, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 18 og 19. Nr. 18 omhandler den